

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1854-07-02)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Heiberg, Johanne Luise (1854-07-02)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 150. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000029.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Heiberg, Johanne Luise, *Fra det Heibergske Hjem,*

Wien, Søndag d. 2. Juli 1854.

Min kjære Ludvig!

Gid jeg vidste hvorledes I Alle har det! I Mangel heraf vil jeg sige Dig, at jeg har det godt. I Aftes var vi her i Operaen og saae Den Hvide Dame. 1) Der var et Par ypperlige Stemmer, en Tenor-Sanger som vi godt kunde bruge hos os. Her har i lang Tid været italiensk Opera, som ikke skal have duet noget. I Aftes aabnede den tyske Opera igjen sin Sæson, og derfor var der en Jubel, en Kasten med Blomster og Krands i det uendelige. En væmmelig Skik naar den bliver hverdags. Forresten gik den godt. Det er paa dets. 151 Theater, at Bournonvilles Ballet skal gives. Det er et meget smukt og brilliant Theater. Vi saa Bournonville med Kone og Datter sidde i Parquettet. Han kastede betydningsfulde Blikke hen til mig, som om han vilde sige: Hvad synes du, det er noget andet end den gamle Kasse i Kjøbenhavn. Frue Bournonville har et comisk Væsen ligeoverfor mig. Snart sukkersød, og snart med et Ansigt, som om der trak en Storm over det, der skulde gaae ud over mig, eller rettere sagt over Dig. Hidindtil har jeg undgaaet Stormen, og da jeg nu rimeligvis ikke seer hende mere her, er vel Faren forbi.

De vilde Duer som jeg har fortalt Dig om, som flyve her omkring i Wien, og som jeg saa godt kan lide, har mærket min Godhed for dem. Een af dem kastede forleden denne Fjeder ned til mig, idet den sagde: Send denne hjem til din Ven, du pleier jo hver Sommer at forære ham Fjedere, saa skal han heller ikke i Aar undvære een. Jeg takkede den paa det forbindtligste, og her er den. En Fjeder fra en Due i en Keiserstad, Duer der boe og bygger paa Stephans-Kirken, en af de skønneste i Verden, det er dog altid noget. Jeg vilde kunne mere mig deilig her i Wien, hvis Du var her, men nu — nu — længes jeg kun, og uagtet jeg hver Dag drikker en halv Pot Ø1 til Middag, blev jeg i Dag forundret, da jeg klædte mig paa, ved at see hvor mager jeg er bleven. Men det kan vel komme igjen, naar jeg først er atter hos Dig og alt er vel. Jeg længes nu efter at see hvad Virkning Badene vil gjøre, og jeg vil være mere fornøiet ved Marienbad, hvor jeg er for Nyttens Skyld, end saalænge jeg har Følelsen af at skulle mere mig. Din Klage i dit sidste Brev over, at mit ikke var kommen den Dag, haaber jeg er blevet afhjulpen inden Aften, thi jeg synes jeg skriver saa flittig og akkurat til Dig, at Du umulig kan have ventet forgjæves. Fortæl mig ærlig hvorledes Din Moder har det. Hellere vide bestemt hvorledes Sagerne staae end ængste sig og lade sin Phantasie digte løst og fast imellem hinanden. Min stakkels. 152 Ludvig! Du har det ikke godt i Sommer, at leve i Angst for hende, i Spænding for mig, det er for meget, dog stoler jeg paa Din Kraft og Dit gode Sind. Plei Dig selv saa godt Du kan, og Du skal see hvor god og kjærlig jeg skal være, naar vi atter er saa lykkelige at være sammen. Det er Synd at jeg er taget fra Dig i Sommer. Undertiden tvivler jeg om at det virkelig er Dig et Savn, men til andre Tider troer jeg igjen saa fast derpaa, som man kan tro paa noget i denne Verden, hvor saameget er Illusion. Jeg har ret i denne Fraværelse følt hvad det vilde være for mig at miste Dig og staa ene tilbage. Naar jeg tænker derpaa, saa græder jeg af Sorg og Anger over, at jeg ikke bedre har benyttet vort Samliv, og at jeg nu tilbringer en Sommer uden Dig. Men det skal blive anderledes, naar Du kun vilde have lidt Overbærelse med mine Svagheder, vise mig Din Godhed lidt tydeligere, naar vi er sammen, saa kan vi blive et elskværdigt Ægtepar, ung i Alderdommen. Dog alle disse Tanker kjeder Dig maaskee og trætter Dig, og dog skrev jeg mange endnu, ifald jeg kun vidste, at de vilde naae Dig i et Øieblik, hvor Du var modtagelig for dem. Hvad er det dog for en Himlens Gave i Fraværelsen at kunne skrive til hinanden, selv om Skriften og Formen er saa ufuldkommen som min. Det letter dog det betyngte Sind at udtale sig, om ogsaa man føler det ufuldkomne i denne Udtalelse.

Fra det Heibergske Hjem

9

Har Du ingen nye Stykker faaet, hvormed der kan begyndes i Aar? Du veed det ligger mig paa Hjertet. Nielsens Afsked ender vel med, at der skal gjøres Udveie til 400 Rbd. aarlig. Ja for mig gjerne. Jeg overfaldes undertiden af en saadan Væmmelse for Theater, Skuespillere, og alt hvad dermed har at gjøre (paa Theater-Directøren nær, det forstaaer sig), at jeg selv forfærdes derover. Det var dog gode Tider, hvor man syntes, at det alt var herligt, stort, guddommeligt, ifald Illusionens Tider kan kaldes gode.

s. 153 Mandag d. 3. Juli.

I Gaar Aftes vare vi ude paa et Sommer-Theater, hvor der spiltes under aaben Himmel. Theatret rummer mellem 12 til 13 tusinde Mennesker. Der var efter vort Skjøn 10 à 11 tusinde Tilskuere. Stykket *Wo steckt der Teufel?* var en Slags Parodi paa de tragiske Operaer, hvor Djævelen er en allerhelvedes Karl, men som ender med at faae Skjænd for sin Dumhed. 1) Der var en Mængde gode Indfald og Sange deri. Et Indfald maae jeg fortælle, da det falder i Din Smag. En Dame skriver en Herre til og beder ham om et Stevнемøde. Brevet lyder saaledes: »Jeg sender Dem herved en Parquett-Billet, ved Siden af denne Plads vil De finde mig i Aften i Theatret. Der gives et klassisk Stykke, vi bliver altsaa forhaabenlig alene.« Efter Stykket gik vi ind i et berømt Caffehus for at nyde lidt, men blev meget overrasket ved at høre den livligste Musik og pludselig befinde os i en Balsal, i hvis ene Ende og langs med Siderne der vare smaa Spiseborde. Vi satte os ved et af dem, drak The og saa paa Dandsen og Lystigheden, der lod til at være anstændig og munter. Ved Bordet kom jeg i Samtale med en sød Italiener, der talte meget godt Tysk og havde de skønneste hvide Hænder jeg

Heiberg, Johanne Luise, *Fra det Heibergske Hjem,*

har seet. Aftenen var stille og deilig, Himlen fuld af Stjerner, og den unge Maane stod paa Himlen. Tiltrukket af den, af Stjernerne, og, her opdagede jeg hvad Du haver gjort mig opmærksom paa, de mørkere Nætter, besluttede vi at gaa hjem. Mellem tusinde af Mennesker, Vogne, Gasflammer, gik vi rigelig en halv Miilsvei for at naa vort Hotel, men det gjorde mig intet. Jeg har sovet godt i Nat, og sidder nu her og skriver til Dig, min kjære Ludvig.

Samme Dags Aften.

Jeg har opsat til det yderste at slutte dette Brev i Haab, i inderligt og ængsteligt Haab om at faae et Brev fra Dig i Dag til Svar paa mit andet Brev fra Wien, men forgjæves!s. 154Efter dit sidste Brev hvor Du omtaler Din Moders Svaghed, kan Du vel begribe, at jeg længes, men Du er ikke saa sam- vittighedsfuld med at skrive som jeg. Jeg er nu desværre nødt til at reise i Morgen tidlig med et tungt Sind. Brevet bliver da sendt efter os til Prag, hvor vi rimeligviis ankommer i Morgen Aften henimod 8 Aften. Vi bliver da i Prag Onsdag og reiser derfra Torsdag eller Fredag i det seneste, og Veien gaaer da lige til Marienbad, hvor jeg atter haaber at faae et Brev fra Dig. Gudskelov at jeg kommer nærmere Hjemmet og kan faae hurtigere Svar paa mine Breve. God Nat, min kjære Ludvig! vor Herre være med Dig, og gid Dit næste Brev maa indeholde gode Efterretninger. Jeg kysser Dig i

9

Tankerne paa Mund og Øine.

Din
Hanne.